

DE WERELD VAN HET TIJDLOZE

18-03-1963

Een mens kan zich een wereld die tijdloos is eigenlijk niet goed voorstellen, want waar geen tijd is daar is eigenlijk niets èn alles. Wanneer de tijd zou stilstaan dan zou u met uw eigen perceptie van leven, uw concepten omtrent mogelijk en onmogelijk, u niet meer bewegen, u zou verstard zijn. Slechts een enkeling kan zich - menselijk gezien - daaruit zover vrijmaken, dat hij waarneemt, maar dat doet hij niet meer lichamelijk. De wereld van het tijdloze is dan ook niet de wereld van de mens. Het is de wereld die achter de dimensies ligt en in zekere zin - volgens ons idee ook - de kosmische werkelijkheid.

Ik zal proberen u die wereld duidelijk te maken. En zo dadelijk wil ik dan ook spreken over de daarin voor ons belangrijke aspecten. De conclusies, die wij aan het einde trekken, zijn uit de aard der zaak teruggebracht tot de wereld van de tijd, want anders zou u er niets aan hebben.

Een tijdloze wereld wil zeggen, een wereld waarin geen gebeuren is, wèl een beleven.

Een tijdloze wereld kan alle tijd omvatten, d.w.z. alle verschijnselen en mogelijkheden die er in tijd bestaan. Zij is ook praktisch niet ruimtelijk. Een wereld waarin geen tijd en geen beweging is, is niet alleen verstard, ze heeft ook geen vast ruimtelijk concept meer. Want het meten van afstanden - of u het gelooft of niet - gebeurt aan de hand van de kracht die er ligt tussen twee punten, hetzij de kracht die u nodig hebt om van het ene punt naar het andere te gaan, hetzij de spanning die er ligt tussen twee hemellichamen in de ruimte.

Er is dus een wereld waarin geen tijd is, en eigenlijk ook geen ruimte. Die wereld is dus vanuit een menselijk standpunt het Niet, het Niets, het is het niet zijn.

U zult die wereld in bepaalde filosofieën aantreffen (b.v. in het Boeddhisme) als een soort van hoogste toestand. Een mens gaat op in het Nirwana, de mens verlaat de werelden der verschijnselen. En dan zegt men al heel gauw, wat moet dat voor een wereld zijn, waarin je eigenlijk niet eens meer bestaat, waarin je niets doet? Maar die wereld omvat alle dingen.

En het bewustzijn is niet aan tijd gebonden. Zo goed als u tegelijkertijd 5 dingen kunt zien, kunt u er ook gelijktijdig 10 zien. De dames, die voor een etalage hebben gestaan, weten dat wel. Je ziet 10 à 12 dingen tegelijk, maar één ervan trekt je aandacht. Wanneer je dat hebt beschouwd, zie je het volgende. Dat is dus niet meer een proces waarmee tijd gemoeid behoef te zijn, het is alleen een kwestie van het richten van je belangstelling.

Wanneer er geen ruimte is, dan betekent het nog niet dat er geen mogelijkheden zijn. U bergt in uzelf een oneindig aantal gedachten. Die gedachten kunt u niet ruimtelijk definiëren, ze hebben eigenlijk geen ruimte. U kunt alleen zeggen dat ze via de hersens tot uiting komen, en als zodanig een proces van krachten zijn, en een zeker ruimtelijk verloop vergen. Op zichzelf zijn ze echter ruimteloos. U kunt niet zeggen of het 10.000 gedachten, 1 gedachte, of geen één gedachte is in een mens. Zo is het nu ook met het ruimteloze en het tijdloze. Het is het denken.

Misschien hebt u wel eens nagedacht over die bekende eerste zinsnede:

"In den beginne was het Woord, het Woord was in God en het Woord was God."

Weinigen zullen begrijpen, dat hiermede de wereld van het tijdloze is gekarakteriseerd: Het Woord was in God en het was God. Het woord, een uitgedrukte gedachte, ruimteloos, tijdloos, gelijktijdig eeuwig in grootte, en beperkt, nietig en klein. Tijdloos, alsof het niet zou hebben bestaan.

Kijk, hier wordt dus eigenlijk duidelijk gemaakt, dat alle dingen kunnen bestaan als project, als gedachte. En zolang die gedachte nu maar bestaat is er realisatie mogelijk. Maar die realisatie vergt geen tijd, zij vergt alleen maar bewustzijn, concentratie.

We weten ook dat het ik-bewustzijn van de mens zich wel ontwikkelt en zich sterk wijzigt, maar niet teniet gaat, althans voor zover we dat kunnen nagaan. Wanneer je dus in de wereld

van het tijdloze komt, dan kom je in een wereld waarin alle dingen gelijktijdig mogelijk zijn. Daar kun je rustig Helena van Troje, Napoleon en Churchill aan een tafel zetten en laten converseren, en het heeft zin. Je kunt elke tijd voor jezelf leven, of niet leven, maar je kunt haar niet als een tijd of een tijdperk beleven. Het bestaan ervan is afhankelijk van je aandacht, van je denken. En dit vrienden, geeft aanleiding tot heel wat eigenaardige facetten.

Ik haalde reeds aan dat een mens - wanneer hij die wereld van het tijdloze eenmaal heeft betreden - eigenlijk niet bestaat. Maar zodra hij denkt aan zijn bestaan realiseert hij zich zijn wezen. Niet alleen maar "zo ben ik nu", maar het geheel van zijn wezen.

Je zou kunnen zeggen dat de hele tijd samenvloeit tot één geheel. Als zo iemand naar een bos kijkt, dan lijkt het of de bomen in een voortdurende beweging zijn, en of er voortdurend sprongetjes worden gemaakt. In feite ziet hij niet één boom of honderd bomen, maar hij ziet ongetelde miljoenen bomen, alle momenten waarin een boom bestond, alle bewegingen die daarin werden uitgedrukt, maar dan gelijktijdig.

En daarmee komen we tot een eigenaardige paradox: Het tijdloze wordt ervaren als het gelijktijdige. Nu kan ik dat natuurlijk heel ingewikkeld gaan maken, maar ik wil eerst nog proberen om de eenvoud te handhaven.

Wanneer ik denk kan ik alle dingen denken. Ze zijn voor mij weliswaar niet werkelijk, maar ik kan ze denken. Op het ogenblik dat mijn denken bepaalt wat ik beleef, zie, denk, doormaak - dus mijn realisatie bepaalt - is elke mogelijke combinatie, van alles wat er in de schepping ooit heeft bestaan, ook voor mij mogelijk. De wereld van het tijdloze is een wereld, waarin zeker logica bestaat. Zij is logisch, maar het is een variabele logica, die voortdurend van andere basiswaarden kan uitgaan, en in elke basiswaarde een volledig heelal kan opbouwen, met alle levensfacetten en alle mogelijkheden die er maar denkbaar zijn. En het eigenaardige is, zolang ik mij de regels realiseer is voor mij het Al waarneembaar, waarbij ik weliswaar de gehele tijd a.h.w. gelijktijdig overzie, maar waarbij ik door mijn eigen bewustzijn delen daaruit in het bijzonder kan beschouwen. En dat betekent ook weer iets, niet alleen dat in het tijdloze alles mogelijk is, maar ook dat elke mogelijkheid binnen het "ik" kan worden beschouwd en gerealiseerd, zonder dat er ook maar een tijdsverloop mee gemoeid is verschillend van de bespiegeling in mijzelf.

Ook hier ziet u weer een schijnbare tegenspraak, ik wijs er maar meteen op.

Want wanneer ik zeg dat er voor mij een tijdsverloop nodig kan zijn om te beschouwen, dan neem ik dus een maatstaf aan. Vanuit een menselijk standpunt is zo'n maatstaf nog wel denkbaar, maar een oneindigheid kun je moeilijk in brokstukken delen. Er is nl. in de oneindigheid geen enkele vaste verhouding van waarden uit te drukken. En wanneer die oneindigheid (dit tijdloze dus) ook toelaat dat ik mij desnoods tien eeuwen verdiep in een bepaalde wereld, of zelfs in een bepaalde ontwikkeling, dan nog is deze voor mij tijdloos.

Ze is in relatie tot mijn wezen - zoals ik dit besef - korter dan voor u de eerste flits waaruit misschien een gedachte wordt geboren.

Dit wereldje of deze onmetelijkheid te beschouwen en te leren kennen is haast onmogelijk. We kunnen nl. niet als een beperkt wezen, dat gebonden is aan de opeenvolging van waarden en belevingen, alles overzien. Ja, we kunnen niet eens aannemen dat alles gelijktijdig bestaat. Dus moeten we terug naar de waarden, die de wereld van het tijdloze inhoudt en die voor ons bruikbaar en denkbaar zijn.

Ik stel dan als volgt:

In de oneindigheid kan elke logische reeks werken. Ik kan zelfs 5, 6 of 100 systemen van tegenstrijdige logische waarden gelijktijdig verwerklijken, want er is geen tijd en er is geen ruimte. Krachten, realisaties en mogelijkheden, die vanuit een menselijk standpunt volledig met elkaar in strijd zijn, kunnen wel degelijk als een geheel worden ervaren en misschien zelfs gehanteerd, wie zal het zeggen, door degene die de wereld van het tijdloze eenmaal betreedt. Ik hoop dat u dit heel goed hebt begrepen, omdat het het kernpunt is waarover ons betoog van vanavond eigenlijk gaat.

Wanneer ik aanneem dat de aarde plat is dan is dit ergens waar, ook indien ik vanuit een andere maatstaf van denken en beleven het tegendeel kan bewijzen. Naar gelang van mijn

persoonlijke instelling is die aarde gelijktijdig plat, een holle wereld, of een bol die door de ruimte tolt. Indien ik een verschijnsel nodig heb dat op een platte wereld wel, maar in een holle of bolle wereld niet mogelijk is, dan zal ik - uitgaande van de wetten en verschijnselen, die een platte wereld met zich brengt - deze tot werkelijkheid kunnen maken.

Om dit nog wat duidelijker te maken moet u zich eens voorstellen, dat u iets met uw gedachten kunt doen. U hebt een denkbeeld. Als dat denkbeeld moet worden uitgedrukt in een driedimensionale verhouding, dan maakt u er een beeldhouwwerk van. Het kan zijn dat u het maakt in een plat vlak als een ets of een schilderstuk. Het kan ook zijn dat datzelfde kunstwerk door u wordt uitgedrukt in vlakken die worden gecombineerd, waarbinnen het beeld als ruimte wordt bevat, iets, dat bij de moderne kunst soms wel wordt geprobeerd. In alle drie de gevallen beeld ik dezelfde gedachte uit maar onder andere omstandigheden.

De eigenschappen van mijn denkbeeld worden dus ook anders. Het standbeeld dat ik maak is iets waar je omheen kunt lopen, en dat dan steeds verschillende waarden toont, maar zichzelf gelijk blijft. Het vlakke beeld geeft mij slechts één punt van beroering, ik kan het alleen zien zoals de kunstenaar het heeft uitgedrukt. Heb ik echter te maken met iemand die door vlakken de ruimte tracht te omlijnen, en de ruimte zelf te hanteren als voorstelling, dan zal elke verplaatsing - hoe gering ook - een totaal ander beeld scheppen.

Dat zijn dus drie mogelijkheden, die alle uit eenzelfde concept kunnen worden geboren. Nu is dit maar een vergelijking, ze is dus niet volledig.

Maar ik ga nu nogmaals uit van het standpunt: De aarde is in de wereld van het tijdloze niet een wezen of een feit, het is een concept. Hoe ik dit concept voor mijzelf wil uitdrukken is dus afhankelijk van mij. Ik herschep voor mijzelf voor een kort ogenblik dat, wat ik als concept heb erkend. Als ik nu b.v. iemand heb die wil zweven, dan heeft hij een zwaartekracht nodig die niet is gebonden aan b.v. beweging, althans niet aan een zwaartekrachtspunt, dat in de kern van een bol is gelegen, want dan is het leviteren erg moeilijk, het is dan niet logisch meer. Maar op het ogenblik dat ik een stilstaande aarde heb kan ik mij krachtsverhoudingen voorstellen tussen de onderwereld en de bovenwereld, waarbij het opstijgen (het leviteren) volkomen normaal is.

Ik kan mij ook een holle wereld voorstellen. In die holle wereld zal ik niet kunnen stijgen, omdat ik door de middelpuntvliedende kracht a.h.w. tegen de wand word gedrukt. Ik heb daar dus niet meer te maken met zwaartekracht maar met middelpuntvliedende kracht. Het resultaat is dat ik hier, door b.v. gyroscopen te gebruiken, hetzelfde effect kan krijgen als ik op aarde krijg door het gebruik van een raket.

De voorbeelden zijn alweer erg onvolledig, maar ze mogen misschien weergeven wat ik wilde stellen, dat de weergave van de wereld, de herschepping a.h.w. in mijzelf van het oorspronkelijke beeld, het concept dat in het tijdloze bestaat, voor mij tevens bepaalt welke wetten daar zullen gelden. Realiseer ik mij dit, dan kan ik dus elke vorm van wereld aannemen die ik maar wil, mits de grondregels (de logische waarden waarop die wereld is gebaseerd) beantwoorden aan hetgeen ik tot stand wil brengen.

Ik kan het misschien kort nog zo samenvatten:

Het woord "onmogelijk" bestaat niet in het tijdloze, omdat elk concept kan worden uitgevoerd op een wijze die aan elke behoefte, aan elk idee, beantwoordt. En wel op een wijze die op zichzelf geheel samenhangend en logisch is. Ik hoop dat het beeld nu voor u duidelijker is.

Het is moeilijke materie.

Nu komen we aan het punt dat voor de persoonlijkheid zeer belangrijk is. Als mens ben je deel van het tijdloze, niet van de tijd. Je lichamelijk voertuig en bepaalde geestelijke voertuigen zijn aan de tijd onderworpen. Het "ik" zelf bestaat echter eeuwig of onbepaald in een wereld van het tijdloze, waarin ook geen ruimte bestaat, waarin niets bestaat behalve de idee die alles omvat, en die binnen het "ik" op elke denkbare wijze door dat "ik" kan worden gerealiseerd, zonder dat daarvoor ook maar tijd of ruimte nodig is. Wat ik schep is zo vluchtig als een droom. Maar de waarden die ik schep beantwoorden aan een aantal wetten, wetten die volkomen logisch zijn en die in overeenstemming zijn met mijn schepping.

Zolang (en dit moet u nu onthouden) in de wereld van het tijdloze iets is geschapen, zal de

schepper onderworpen zijn aan de wetten, die uit zijn schepping voortvloeien.

De mens scheidt voortdurend. Hij scheidt zich een concept van zijn eigen wereld. En het is dus lang niet zeker dat hij de wereld waarin hij op het ogenblik leeft, of zichzelf, of zijn mogelijkheden, volledig ziet. Neen, hij heeft een aantal waarden waarvan hij uitgaat, en zolang die waarden een logisch geheel vormen beperken zij zijn mogelijkheden, maar tevens bepalen zij die. Een typisch verschijnsel. Nu zou men dus hieraan kunnen toevoegen: Wanneer een mens in staat zou zijn, zijn maatstaf van logica en van feiten te veranderen, dan zou zijn eigen wezen aan de nieuwe feiten (aan de nieuwe wetten) moeten gehoorzamen, ook al wordt die wereld verder gedeeld met anderen, die in de z.g. normale wereld bestaan.

Het mirakel (het ingaan tegen elke redelijkheid, rede en wet) komt niet voort uit het ongeldig maken van heersende wetten, maar eenvoudig uit het hanteren van een andere reeks op zichzelf even logische wetten. (Ik weet dat u een zware dobber hebt, maar dadelijk wordt het weer gemakkelijker.)

Zo zou je dus, wanneer je je van de wereld van het tijdloze bewust zou zijn, in je eigen wereld alles kunnen laten geschieden zoals je dat zelf wilt, je verandert eenvoudig de logische, de redelijke maatstaven van die wereld. Maar je moet het geheel doen, en dit is voor de mens een grote moeilijkheid. Hij kan zich niet voorstellen dat hij op een gegeven ogenblik het idee van een ronde wereld, of van een tocht om de zon, of zelfs het idee dat de zon opkomt in het oosten en ondergaat in het westen, zou kunnen prijsgeven. Ze zijn delen van zijn stelling, van zijn redelijkheid, van zijn logica, het kan niet anders.

Maar als hij deze werkelijk kan prijsgeven, dan komt de zon op een dag in het westen op en gaat ze in het oosten onder. Je kunt dus alles veranderen.

Praktische waarde heeft dit eigenlijk niet veel. Want u kunt zich moeilijk vrijmaken van al die redelijkheid, wetenschappelijkheid en logica die behoren bij uw tijdelijk bestaan. Ze zijn nu eenmaal een deel van uw bewustzijn, één van de vormen van bestaan, waaraan u gebonden bent. Toch weet u dat u gelijktijdig in uzelf een heel ander beeld hebt. Dat beeld bestaat dus ook, alleen, het is voor u nu niet werkelijk, omdat het niet past binnen de regels die u zich stelt.

Dan hebben we nog iets te maken met het tijdloze. En dat is nl. dit: Op het ogenblik dat ik in de tijd een ruimtelijke verhouding schep, maar de tijd zelf niet als een gelijkmatige vloed wil beschouwen, zijn alle waarden van ruimte en tijd onderling vergelijkbaar en zal het product van twee verschillende plaatsen en twee verschillende tijden volledig gelijk zijn. Dat is nu weer heel eigenaardig, want dan kan ik dus zeggen: Vandaag half tien Amsterdam, Nederland, is gelijk aan drie weken later 20:53 plaatselijke tijd Manhattan. Dat is inderdaad waar in de wereld van het tijdloze, maar voor u niet. Voor een invloed die niet is gebonden aan ruimte en tijd geldt dat echter wel. En elke invloed die in de wereld van het tijdloze bestaat kan zich een concept vormen van de tijd, ook van die in uw wereld en al wat erbij behoort.

Onder omstandigheden geldt voor invloeden van buitenaf wel de regel dat tijd en plaats verwisselbare waarden worden.

En nu heeft u het ergste gehad. Want de wereld van het tijdloze alleen zou een kwestie worden van alleen maar filosofie, iets onredelijks. Maar als ik de wereld van het tijdloze ga toepassen op de mens, de mensheid, het principe van je eigen bestaan, dan wordt het iets heel anders.

Je bent als mens of als geest, of als bewustzijn, deel van de wereld van het tijdloze. Je bent een concept in een wereld van concepten. Je bent een denkende gedachte geworden. En elke gedachte die je denkt wordt werkelijkheid, zolang zij wordt gedacht. Je kunt jezelf een hele wereld scheppen, een heel heelal. Vandaar dat de wereld van het tijdloze voor ons eigenlijk identiek is met de wereld van de magie, van het occulte, van de inwijding, van het onverklaarbare.

Wanneer ik iets wil creëren - en ik kan dat dus op honderd manieren doen - dan behoef ik mij niet te houden aan de regels die ervoor bestaan, ik kan het ook op een andere manier tot stand brengen. Vroeger was er het systeem dat een componist, voordat hij ging componeren, overwoog welke structuur hij wilde gebruiken, het was dus een vaste structuur. Hij moest

verder in staat zijn om a.h.w. te visualiseren wat hij creëerde. Hij schiep de melodie in zijn hoofd, die dan later aan de hand van een improvisatie en een reproductie eventueel werd gewijzigd, dus aangepast aan de wereld waarin hij leefde. In die tijd was muziek dus eigenlijk vakkennis. Wij kunnen uitroepen dat Bach, of Chopin, of wie dan ook, zo buitengewoon goed zijn als componist. We moeten begrijpen dat ze goed zijn als vakman. Want zij hanteren de bestaande structuren en mogelijkheden op een haast geïnspireerde wijze, misschien zelfs geheel geïnspireerd. Wat ze uitdrukken is buitengewoon goed.

Nu komt er een moderne componist, die kan niet eens muziek lezen, hij weet van niets. Hij heeft nog nooit gehoord van een vast muzikaal patroon. Hij weet zelfs niet eens wat het betekent een driekwartsmaat te gebruiken, of te werken met zestienden en achtsten, hij weet het eenvoudig niet. Maar in hem komt de melodie op, hij fluit die voor zichzelf en legt het vast op een bandrecorder. Dan gaat hij naar een ander toe en zegt: "Kijk, in mijn idee zijn dat violen; en dat wat er tussen door komt is een hoorn of zo iets; dat is heel diep en somber." En dan moet die ander het uitwerken en deze zegt: "Dan nemen we daarvoor een fagot; hoorn is een beetje moeilijk, maar we kunnen daarvoor misschien klarinet of Engelse hoorn in de plaats stellen. En de violen moeten we ook een beetje aanvullen, die combineren we met andere strijkinstrumenten." Dit om maar een voorbeeld te geven.

In wezen is echter hetzelfde geschapen, alleen onder andere condities. Het scheppen zelf is niet afhankelijk van de regels die daarvoor op aarde bestaan. Het is tijdloos. Alleen de aanpassing van het geschapene aan de wereld is aan regels onderhevig, en wel, omdat die wereld handelt volgens háár logica.

Theoretisch kan ik dus uit een viool het geluid van een saxofoon laten komen. Maar als ik dat op aarde wil doen moet ik rekening houden met alle concepten die daar heersen. Ik kan nooit aan een ander zeggen, je moet viool spelen op een manier, dat het lijkt alsof er een saxofoon speelt. Maar als ik een heel goede violist ben en ik zie af van de normale techniek die wordt gebruikt, dan kan ik hetzelfde wel tot stand brengen. Het is misschien geen volmaakte imitatie, maar het benadert het toch aardig.

Hieruit volgt dus dat de mens meester is over veel meer dingen dan hij beseft; en dat dit meesterschap alleen wegvalt, wanneer hij vaste regels of waarden vooropstelt. Verder moet hij onthouden dat hij nooit een onlogische uitzondering kan maken, waarbij één feit buiten de wetten valt. Op elk ogenblik dat één fenomeen in zijn wereld buiten de logische norm, de logische opbouw valt, moet hij zijn hele opbouw aanpassen aan het fenomeen plus de andere verschijnselen, die hij erkent. Daarover heeft u misschien nooit nagedacht, maar het is toch wel waar.

Wanneer ik bij een ongeneeslijke zieke kom en ik zeg: "Iedereen zegt dat die zieke ongeneeslijk is", dan is het zo. Ga ik zeggen: "Die zieke is door mij wel te genezen en door die ander niet", dan moet ik daarvoor een reden hebben. Die reden vinden wij bij heel veel mensen die het paranormale gebruiken. Zij zeggen doodgewoon: "Voor de anderen geldt de verstandelijke weg, de materiële beperking. Maar ik ben deel van een geestelijke kracht en door die kracht presteer ik wat een ander niet kan presteren."

Zolang zij dit geloven en hun concept op zichzelf logisch is, en dus niet voor een ogenblik een uitzonderingstoestand scheidt, zullen zij die ongeneeslijke zieke genezen.

Wanneer u zegt dat een dode niet uit de dood kan worden opgewekt, dan is het onmogelijk. Maar wanneer ik een wereld opbouw waarin dit wel mogelijk is, dan zal ik ook doden tot leven kunnen wekken.

Hier toont de wereld van het tijdloze zich opeens als heel iets anders dan alleen maar een abstracte wereld, waarmee je niets te maken hebt. Zij toont zich hier als de wereld waarin alles mogelijk is en waaruit alles mogelijk kan worden gemaakt.

Nu weet ik wel dat u altijd veel moeilijkheden zult hebben met het accepteren van een nieuw systeem. Ik neem dus niet aan dat u hetgeen u vanavond hebt gehoord onmiddellijk zult leren toepassen en zult kunnen toepassen.

Maar er is wel iets anders:

U bent heel vaak geneigd aan te nemen dat iets voor iedereen geldt maar niet voor u. Dit is

niet mogelijk. Op het ogenblik dat ik een beroep doe op het feit, dat er in de kosmos alle mogelijkheden zijn en alle mogelijkheden kunnen worden verwerkelijkt, moet ik elke wet die ik voor mij accepteer ook aan anderen toekennen.

Wanneer ik aan mijzelf het vermogen onsterfelijkheid te verwerven toeken, dan moet ik dat ook aan ieder ander toekennen. Overigens, probeert u het liever niet. Onsterfelijkheid op aarde lijkt mij één van de meest vervelende dingen die er bestaan. Kunt u nu begrijpen waar het om gaat?

Het is dus de kwestie: Wat voor mij geldt als wet, moet elders ook gelden als wet. Wanneer u denkt dat u God bent en u bent er werkelijk volledig van overtuigd, zonder enig voorbehoud, dan kunt u wonderen doen, zolang u die wonderen niet zoekt in de wereld buiten u maar ze alleen vanuit uzelf projecteert. Zoek je bevestiging in de wereld buiten je, dan onderwerp je je aan de mogelijk anders gestelde logica en andere regels, die dáár heersen.

Zolang je het echter in jezelf doet zou je kunnen scheppen én vernietigen, en voor jezelf zal dat altijd gelden.

Een wonderlijke zaak dus, u kunt niet door uw gedachten "de" wereld vernietigen, maar u kunt wel één van de vele parallelle mogelijkheden vernietigen. U kunt niet alle mensen doden of uit de dood opwekken, maar voor die wereld van mogelijkheden waarin u leeft kunt u dat wel.

Zouden wij alleen de theorie moeten nagaan, dan zou het verder eenvoudig zijn. Elk systeem van inpassende waarden en wetten is werkelijkheid. Maar we hebben te maken met de praktijk. En daar geldt dus: Elk logisch geloof dat mij een aanpassing geeft, van mijn eigen wereld aan daar niet als waar erkende wetten, wordt voor mij werkelijkheid.

En zo kunt u dan begrijpen hoe het komt dat b.v. een Boeddha, een Bodhisattva, die zich bewust wordt van deze wereld van het tijdloze, ophoudt mens te zijn in de normale zin van het woord.

Wanneer een Boeddha zich aanpast aan de wetten van de mensen, dan doet hij dat niet omdat het voor hem noodzakelijk is, maar alleen omdat zijn systeem een zo groot mogelijke erkenning van de wereld vergt. Hij kan net zo goed verdwijnen. Wanneer hij zegt "ik sterf", dan sterft hij. Wanneer hij zegt "ik los mij op", dan lost hij zich op. Wanneer hij zegt "ik ben niet één maar velen", dan is hij niet één maar velen. Maar gelijktijdig is hij deel van het tijdloze. En in dit tijdloze verliest veel van wat u op aarde zo graag zou willen doen zijn zin.

Op het ogenblik dat ik alle dingen kàn doen heeft het meestal geen zin om ze te doen.

Op het ogenblik dat elke reeks systemen, die kunnen worden toegepast op een bepaalde wereld, gelijk gelden, houdt de belangrijkheid van het experiment op. Ook dat is een rede om blij over te zijn. Want anders zouden heel veel van die onsterfelijken misschien voortdurend bezig zijn werelden te herscheppen. En zou u er een beetje harmonisch mee zijn, dan zou u de gevolgen ervan ondergaan. Het experiment heeft dan weinig zin meer.

Zo wordt inderdaad de wereld van het tijdloze hoofdzakelijk een wereld van observatie. Slechts degene die niet voortdurend in deze wereld vertoeft, maar zich wel van zijn deelgenootschap aan deze wereld bewust is, zal dus de wijzigingen scheppen waarover ik sprak.

En zo wordt heel veel op de wereld dus niet bepaald door rede, door logica, door menselijk weten, maar door het erkennen van een waarheid ergens.

Vanuit het menselijk standpunt is het onlogische altijd sterker dan de menselijke logica, ook de wetenschappelijke logica. Want de logica houdt zich bezig met de fenomenen, die beantwoorden aan een bepaalde reeks wetten. Op het ogenblik dat ik één van die reeksen wetten wijzig, wijzig ik de gehele betekenis van het opgezette beeld, van de structuur, van het hanteerbare.

Onze eigen evolutie, onze groeiende bewustwording, brengt ons naar de wereld van het tijdloze toe. En dat gebeurt op twee manieren, ofwel door de voortdurende versnelling van de tijd, dan wel door een voortdurende vertraging daarvan. Maar ergens is er een punt waar alles tot stilstand komt. Het punt van stilstand, waarin het eigen zijn wordt gerealiseerd (maar niet meer afhankelijk van een moment), is de werkelijke wereld.

Als u daarover wilt nadenken dan zult u o.m. de volgende conclusies onderschrijven:

Wanneer ik alleen maar een wens heb, dan zal ik die zelf kunnen vervullen. Wanneer mijn wens echter kan worden ondersteund door een op zichzelf logische reeks wetten (niet van

handelingen maar van wetten), die de verwezenlijking hiervan als onvermijdelijk inhouden, zal voor mij alles werkelijk worden wat ik mij voorstel.

De mens is niet de slaaf van de tijd, van het toeval en van de ruimte, ook niet in zijn beleven. Hij behoort tot de wereld van het tijdloze, zelfs als hij zich daarvan niet bewust kan zijn.

En hij kan uit die wereld putten om alles wat voor hem nodig is te realiseren. Wanneer u morgen op de wallen van Troje wilt staan, dan staat u op de wallen van Troje, zodra u voor uzelf een logisch systeem hebt uitgewerkt, waardoor die stap terug in de tijd mogelijk is.

Indien u zo'n experiment probeert moet u echter voorzichtig zijn met uw logica, want deze moet ook een terugkeer inhouden. Anders zou de wet waarschijnlijk zeggen, omdat u daarin gelooft: Geen twee lichamen kunnen dezelfde plaats innemen, dus kan ik niet terugkeren in de tijd. Waar ik reeds besta in de tijd, kan ik niet meer terug. Maar zegt u, ik ben maar één persoonlijkheid en als persoonlijkheid besta ik overal, dan kunt u wel terugreizen.

Het zijn fantastische beelden.

In de praktijk gebruiken we het als volgt:

Ik heb een moeilijkheid die ik niet kan oplossen. Deze moeilijkheid vloeit voort uit bepaalde logische ontwikkelingen van mijn wereld. Kan ik echter daarin een samenhang vinden, die ook voor mij logisch is en die tot een ander resultaat voert, dan zal mijn probleem een ander worden, een probleem dat ik wèl kan oplossen. Wat mij nú een verlies lijkt, kan ik via dit systeem van logica tot een winst maken. En omdat dit niet is gebonden aan ruimte of tijd (het gebeurt ergens in het scheppend denken van de mens), zal hij alles wat hij op deze manier wint, wat hij oplost, ook wezenlijk oplossen. Hij kan deze oplossing alleen niet aan anderen voorleggen, tenzij ze zijn denken delen.

U heeft misschien gemeend, dat hekserij op deze wereld nooit werkelijk heeft bestaan; of u meent misschien dat het iets heel belangrijks is, dat wetenschappelijk niet wordt erkend. Anderen zullen zeggen dat het een wetenschap is. Al deze dingen zijn waar, het ligt er maar aan vanuit welk standpunt ik dit geheel benader. Ik moet mij echter heel goed realiseren dat - wanneer ik de magie, de tovenarij ontken - het mij nooit mogelijk zal zijn om te toveren en dat ik ook geen resultaat van tovenarij zal kunnen ervaren. Wanneer ik er wel in geloof, dan kan ik met die magie mijn wereld veranderen.

U leeft vaak in vele werelden tegelijk. En als mens bent u gebonden aan de wereld, waarin u nu denkt te bestaan. Deze wereld bevat misschien duizend andere tijden in zich waarin u al hebt geleefd maar dit is uw werkelijkheid. Wanneer u in deze werkelijkheid een nieuwe logica weet te hanteren die voor u aanvaardbaar is, dan zult u het grootste resultaat bereiken dat denkbaar is, nl.: Een feit dat door anderen wordt weggeredeneerd of niet wordt aanvaard, maar dat voor u en ook voor anderen die daarin geloven volledig waar is. Zo genees je een zieke, zo wek je een dode op, zo schep je een nieuw kunstwerk, een nieuwe variëteit van bloemen of planten, zo maak je het jezelf mogelijk om naar de maan te reizen of maak je het jezelf mogelijk ooit een ander hemellichaam te bereiken.

Nu kunt u natuurlijk zeggen, ja, dat is zo, maar wat heb ik eraan? Op het ogenblik dat u deze mogelijkheid verwerpt zal er voor u geen enkele mogelijkheid in schuilen, u zult er dan niets mee kunnen doen en het is voor u waardeloos. Op het ogenblik dat u het niet volledig begrijpt, kunt aannemen dat een logische wijziging van regels, wetten, gebruiken, opvattingen (zodanig logisch, dat ook het heden er in kan worden betrokken) het mogelijk maakt om de toekomst te beheersen, heeft u volkomen gelijk. U hoeft niet te weten waarom. U moet alleen weten dat het mogelijk is. U hoeft u niet af te vragen hoever u moet gaan met deze schepping van een andere wereld, want u schept altijd een wereld volgens uw eigen bewustzijn. Zolang het voor u logisch en volledig is zal het voor u volledig en logisch werkzaam zijn. Een ander heeft er niets mee te maken.

Houd er verder rekening mee dat iedereen in staat is, indien hij dit beheerst, om ook de werkelijkheid van een ander aan te tasten. Je kunt die werkelijkheid niet vernietigen. Je kunt niet een ander dwingen om jouw waarden aan te nemen. Maar ergens is er iets, dat hij wèl aanneemt - bewust of onbewust - zodat het voor hem beheersbaar wordt, en iets dat hij niet logisch kan verklaren. Op het ogenblik dat je dat projecteert krijg je te maken met het

werkelijk zwart-magische aspect dat ook hierin ligt.

Wanneer ik denk dat "evou" kan worden uitgezonden (evou is een bepaalde soort kracht) en dat deze kracht kan doden, dan is dit voor mij volledig waar. Iemand die daarin niet gelooft zal misschien niet onder deze kracht sterven, maar hij zal de kracht aanvoelen, en hij zal innerlijk in onrust komen, hij zal zichzelf dus ziek maken, zichzelf ongevallen veroorzaken.

Een typisch voorbeeld hiervan is de dood van vele z.g. Egyptische grafschenders. Zij geloofden zelf waarschijnlijk niet in de vloek. Anderen rond hen deden dit ook niet of in zeer beperkte mate. Hun dood is volkomen logisch verklaarbaar. Maar voor een groot gedeelte van hen althans behoudt die dood ergens een geheimzinnig element, er is ergens iets dat niet helemaal kan worden verklaard, wat men dan toeval noemt. Dat is de magische wet uit het verleden die heeft gewerkt.

En u, u leeft in het tijdloze. De wereld van het tijdloze is uw werkelijk bestaan. De wereld van de gedachten, van het concept, de idee die nog niet werd uitgevoerd en die daarom zo gemakkelijk te wijzigen is. En elke idee kunt u realiseren. Maar u bent geen mens op aarde zonder ook gebonden te zijn aan dat wat u voortbrengt. Wat u presteert, wat u voortbrengt, wordt voor u een werkelijkheid, en het kost u heel veel moeite dit opnieuw te veranderen door een nieuwe wereld aan te nemen. Slechts degenen die een zeer grote geest hebben, die in staat zijn om gelijktijdig een totaal verschillend aantal regels plus schema's van structuren te beheersen, en zonder enig verweer of enige achterdocht of enig voorbehoud van de ene reeks waarden naar de andere reeks waarden over kunnen schakelen, zullen op aarde waarlijk in staat zijn tot het einde toe gebruik te maken van wat ik hier noem.

U kunt echter elke wereld veranderen, zolang voor u de zaak logisch is. Uw logica werkt voor u. Ze kan uw omgeving beïnvloeden, maar wanneer die omgeving met die andere wetten werkt en een andere logica toepast, kunt u haar niet vernietigen, haar niet dwingen naar uw wil. Alles wat ik echter voor mijzelf en uit mijzelf tot stand wil brengen kan ik doen aan de hand van mijn deelhebben aan de wereld der oneindigheid.

Nu is dat ook weer een kwestie van veel beloven en weinig geven. Want de belofte die hierin ligt zal sommigen van u zeer sterk aantrekken. De mogelijkheid die hierin is gelegen wordt echter door uzelf bepaald. En dat is de grote moeilijkheid.

U kunt zich een wereld van het tijdloze niet eens voorstellen, laat staan dat u zich kunt realiseren wat het bestaan daarin betekent. U kunt de tijd niet uitschakelen - al is het maar voor een kort ogenblik - als bepalend element voor uzelf, ofschoon er zeker voorbeelden zijn waarin dit z.g. zou zijn gebeurd, een mens, die de zon beval stil te staan etc.

Wanneer u echter leert om de tijd wat meer te beheersen, haar stil te zetten of te laten uitrekken indien het nodig is (dus meer acties en reacties, in wat voor de mens een gelijk tijdsbestek is, aan te brengen), dan zult u grote voordelen genieten.

Voor u op aarde blijft echter tijd in wezen gelijk aan levenskracht. Wanneer u dus in een periode, die voor een ander onmetelijk kort lijkt (b.v. één minuut), een boek leest waarvoor die ander drie uur nodig heeft, dan is de benodigde kracht gelijk. En dan is t.o.v. die ander uw leven bij wijze van spreken 2.59 min. korter geworden, als u gelooft aan eenzelfde gemiddelde levensduur. Er zijn gevaren en er zijn voordelen aan verbonden. Wanneer u het wezen van de tijd niet beseft (en dat doen de meeste mensen niet), kunt u er toch reeds nut van hebben, u kunt voordeel behalen uit de logische opzet en combinaties die mogelijk zijn.

Tijd zelf is iets irreëels. Tijd is iets dat voortkomt uit het bewustzijn, omdat het niet alle indrukken gelijktijdig kan verwerken.

Tijd bestaat dus niet feitelijk, ze is eenvoudig een gestelde waarde. Zolang ik de stelling aanneem waarin de tijd een wet vertegenwoordigt, ben ik slaaf van de tijd. Op het ogenblik dat ik die wet ten dele of geheel verwerp, en daardoor niet de logische samenhang aan mijn wereld ontnem, ben ik meester van mijn tijd. Het is de vraag van slaaf zijn of meester zijn, die wordt bepaald door de wereld van het tijdloze, door deze wonderlijke, onbegrijpelijke wereld waarin je alles gelijktijdig kunt beleven en zien en toch voor jezelf eruit kunt filteren wat je wilt.

Als ik uitga van de bij u heersende standpunten dan kan ik zeggen dat ik de aarde zie geboren

worden en zie ondergaan en gelijktijdig alle ontwikkeling van leven en ondergang van leven, zoals die op de aarde is voorgekomen.

De moeilijkheid vanuit de geest is natuurlijk om het juiste moment te zoeken, dus het juiste deel. Maar omdat er geen tijd bestaat heb je de oneindigheid. Wanneer ik precies het ogenblik wil hebben dat Maarten Harpertsz Tromp nieste, voordat hij aan zijn vlootvoogden een nadere opdracht gaf, of voordat hij zich verzoende met De Ruyter, dan kan ik volgens uw idee desnoods eeuwen zoeken en toch dit ogenblik beleven als werkelijkheid, zoals het was. En ik kan een reden geven waardoor dat niezen anders wordt, maar dan moet ik ook aanvaarden dat, zolang ik die wereld blijf beschouwen, al het andere ook is veranderd.

Ach, je experimenteert met de wereld van het tijdloze in het begin onnoemelijk veel. Je wilt weten wat er wel en wat er niet bestaat, wat er wel en wat er niet mogelijk is. En wanneer je dan tegen een mens zegt: Jullie wereld is niet de enige, naast en door jullie wereld bestaan er ongetelde andere werelden, waarin het anders is dan hier; en je kunt elk van die werelden betreden op het ogenblik dat je de daar geldende regels en oorzaken aanvaardt in plaats van die van jullie wereld. Dan zal hij zeggen: Je bent dwaas.

Ik ben ook dwaas, omdat ik iets stel dat niet feitelijk is.

De wereld zelf is niet feitelijk. Je zou kunnen zeggen, in zekere zin is de mens hol.

En de wereld is hol. Ze is niet waarlijk levend, ze is alleen maar een samenstelling van ideeën. Wanneer u leeft is het voor u zeer belangrijk dat u beseft dat u en niemand anders de regels maakt volgens welke u leeft, dat u en niemand anders de regels ontwikkelt die voor u gelden.

Besef ook dat het nimmer mogelijk is om een maatstaf aan te leggen die voor een ander geldt en voor u niet. De bekende spreuk: Wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet. Hier geldt dus, bouw u geen beeld van de wereld op, waar iets wat u begeert voor een ander onbereikbaar wordt, of omgekeerd.

Bouw steeds een wereld op waarin alles harmonisch is. Dan kunt u ten volle putten uit de wereld van het tijdloze. Dan zal de kosmische werkelijkheid het u mogelijk maken een beleving te kiezen die past bij uw wezen, en die logisch past bij alles wat u kent.

Ik wil het hierbij laten. Zo dadelijk - ik weet niet of ik het zelf zal doen of dat mijn collega het doet - zullen wij op dit onderwerp ingaan aan de hand van uw vragen.

DISCUSSIE

Vraag: Wanneer men wil werken met de wetten van het tijdloze in overeenstemming met eigen logica, en men faalt, wat gebeurt er dan?

Antwoord: Het tijdloze heeft geen wetten in de zin waarin u deze kent. Het tijdloze is vanuit ons standpunt wetloos, omdat het geen enkele regel heeft die voor ons te bevatten of te concipiëren is, maar slechts een absolute vrijheid van denken heeft en daarmee van verwerking. Wanneer u tracht te werken met de wetten van het tijdloze, zoals u zegt, dan bedoelt u dus klaarblijkelijk, het toepassen van het stellen van een eigen wereld met een aantal eigen regels en logica. Wanneer u daarin niet slaagt heeft u ook geen resultaat, er is dus geen gevolg. Maar indien uw logica onvolledig was zullen er vele door u niet voorziene situaties kunnen ontstaan, en zal uw leven daardoor misschien meer gecompliceerd zijn dan zonder dit noodzakelijk was.

Het is dus zo dat een niet opbouwen van een werkelijk redelijke, logische wereld automatisch betekent dat geen enkel gevolg optreedt.

Wanneer een wereld weliswaar logisch is geconstrueerd en dus beantwoordt aan alle eisen, maar niet volledig wordt geconstrueerd, zal echter alles volgens de volledige logica - en niet slechts de gestelde - tot verwerkelijking komen en voeren tot de door mij genoemde onverwachte mogelijkheden en resultaten.

Vraag: Van onaangename gevolgen?

Antwoord: Voor ú onaangename gevolgen? Dat is dus inderdaad mogelijk, maar zeker is dit niet.

Het kan ook zijn dat deze door u niet voldoende doordachte logica voor u zeer verheugende maar niet tevoren berekende gevolgen geeft.

Vraag: Dus dan krijg je daardoor toch een uitbreiding van bewustzijn?

Antwoord: Een uitbreiding van bewustzijn zal bij een niet geslaagd experiment, zowel als bij een zelfs zeer goed geslaagd experiment, gelijk zijn. De bewustwording is nl. gebaseerd op de verwerking van het gebeuren, ongeacht het gebeuren zelf. Alle waarden die worden beseft bevorderen onze bewustwording.

Vraag: Is in een droom het beleven ook niet tijdloos, als men soms verschillende tijdperken gelijktijdig beleeft? Is het daarom soms niet moeilijk zo'n droom bij het ontwaken met woorden te omschrijven?

Antwoord: Een droom kàn inderdaad wel eens tot het tijdloze behoren, maar dit zou impliceren dat uw eigen wezen zich van de tijdloosheid bewust is; en dat verder dit bewustzijn op een zo bijna stoffelijk niveau staat, dat uw onderbewustzijn daardoor wordt beheerst. Waarschijnlijk is dit niet.

De droom echter wordt over het algemeen vergeten, omdat zij geen logische opbouw heeft waaraan de mens zich kan vastklampen, terwijl de sequentie van het gebeuren zo willekeurig is dat ook hieruit weinig te beseffen valt.

Ten laatste moeten wij opmerken dat in het droomleven vaak de onderbewuste aspecten een zeer grote rol spelen. En dit wil zeggen, dat u daarin veel dingen beleeft of tot uiting brengt, die u bewust niet wenst te erkennen. Om u tegen uzelf te beschermen vergeet u deze dan eveneens.

Om hier dus het tijdloze onmiddellijk aansprakelijk te stellen voor de vergeetachtigheid t.o.v. dromen en droomleven lijkt mij onjuist.

Vraag: Maar als het verband van de droom bij het ontwaken nog wordt beseft, en je het toch niet kunt omschrijven, wat is daarvan dan de oorzaak?

Antwoord: Laat ons voorzichtig zijn, dat wij niet gaan spreken over de droom en haar betekenis. Als u het zo stelt zijn er zeer vele mogelijkheden voor.

Een van de meest voorkomende zou zijn, dat de beleving op een ander dan stoffelijk niveau lag, zodat de emoties wel, maar het gebeuren zelf niet, kon worden uitgedrukt, omdat het stoffelijk denken geen voldoende vergelijkingsmateriaal heeft.

Symbooldromen vallen vaak onder hetzelfde hoofd.

Vraag: Is een fantasiebeeld, als ideaal gesteld, alleen in het tijdloze denkbaar of is dat ook nog in deze wereld te verwezenlijken? Bijvoorbeeld haatloosheid, absolute vrede enz.?

Antwoord: Deze zijn alleen in uw eigen wereld te verwerkelijken, indien wij ons een absolute verandering voornemen met de mensheid, en wanneer wij haar totale tendens van ontwikkeling wijzigen, met andere woorden, wanneer wij een totaal andere aarde plus ontwikkeling aannemen dan de nu bestaande.

Want absolute geweldloosheid en absolute vrede betekenen voor de mens het wegvallen van elke strijd. Het is echter de strijd die hem ertoe brengt te presteren. Het is de strijd die hem ertoe brengt zich te vernieuwen. Een absolute vrede zou dus stagnatie betekenen en daarom zal de vrede op aarde steeds moeten worden verstoord, zolang de mens stoffelijk leeft en is geconstrueerd of ontstaan volgens de nu geldende wetten van de wereld en het leven.

De verandering is dus theoretisch denkbaar.

Maar - en nu vraag ik ook nog iets aan u - wat zou de logische achtergrond moeten zijn van een wereld die absolute vrede en absolute haatloosheid kent? De consequenties hiervan zijn heel wat verder reikend dan u zich realiseert.

Reactie: Stilstand?

Antwoord: Stilstand is nog niet noodzakelijk. Maar wat wel noodzakelijk is, is dat elke mens vrijwillig en vanuit zichzelf leeft voor anderen; en wel zonder enige beperking, zonder enige angst en zonder enig begeren buiten de gemeenschap.

En dit is niet denkbaar omdat de ontwikkelingsgang van de mens niet is gebaseerd op de gemeenschap maar op het individu. Dus zou de ontwikkelingsgang zich eerst geheel moeten wijzigen.

Vraag: Er wordt toch steeds gepredikt voor vrede en aangedrongen op volledige liefde enz.?

Antwoord: Inderdaad. Maar is niet in het westen (en ik meen zelfs in Nederland in het bijzonder) een gezegde beroemd: Let wel op mijn woorden, maar zie niet naar mijn daden?

De mens gebruikt nl. heel vaak een dergelijke leuze om zijn eigen schuld bewustzijn op deze wijze af te reageren.

Hij zal dus geneigd zijn meer naastenliefde en meer vrede te prediken, naarmate hij in feite meer egoïst is en meer geweld noodzakelijk acht om datgene wat hij goed acht te volvoeren. Ik hoop dat u mij mijn commentaar niet euvel zult duiden.

Vraag: Kan het begrip van het tijdloze je de kracht geven van het Goddelijke? Is het Goddelijke in de mens niet reeds iets tijdloos? En kan het je zo de kracht geven voor het leven in de tijd?

Antwoord: Wanneer ik hier mijn bescheiden mening mag zeggen, is er sprake van een verwarring bij de stelster t.o.v. het Goddelijke en het tijdloze.

Dat het tijdloze uit God voortkomt en de directe uitingsmogelijkheid of het uitingsvlak van Zijn wezen is, zullen wij moeten toegeven. Maar ook alle elementen, die als tijd worden gekend, staan elk voor zich afzonderlijk, en als geheel in verband met het Goddelijke.

En de mens kent in zich het Goddelijke.

Zo gezien is het de goddelijke Kracht, die alle dingen mogelijk maakt, oorlog en moord, vrede, liefde en goedheid. Maar zo sprekende verwaarlozen wij het ene belangrijke aspect van het tijdloze, dat heden werd aangesneden, nl. de mogelijkheid om je wereld aan te passen aan je noodzaken, behoeften of wensen door haar andere, voor jou redelijke wetten en regels te verschaffen, die - zo volledig mogelijk zijnde - daarmee ook het gebeuren volgens die wetten in jouw zin zullen doen volgen. Hiermee is het Goddelijke dus niet onmiddellijk verbonden, het is de mens. Dat de mens leeft krachtens de goddelijke Kracht in hem, is juist. Dat hij alleen datgene kan volbrengen of zich kan realiseren wat binnen God bestaat, is juist.

Maar dat de goddelijke Kracht voor hem iets is, waaruit hij bewust kan putten met een beheersing van zijn wereld, is onjuist. Want tussen zijn wereld en God bestaan er voor hem zo grote hiaten, zo grote verschillen, dat hij ofwel het Goddelijke maakt tot een zuiver persoonlijk denkbeeld, dat op zijn eigen wereld inderdaad invloed kan hebben, zij het een beperkte, dan wel hij zal uit de God geen kracht kunnen winnen die op zijn wereld direct wordt geuit.

Wanneer wij denken, zoals degene die de vraag stelt, dan scheppen wij ons ook een aantal nieuwe regels, waarin God een onmiddellijke krachtbron is waaruit wij direct kunnen putten. Ook wanneer dit volgens een logische opbouw van het Al niet waar is, kan een aantal ontwikkelingen en wetten worden gedacht volgens welke dit wèl waar is.

Wanneer u er volledig in gelooft, zal uit dit volledige geloof (dat dus een logische basis moet hebben) inderdaad de goddelijke invloed onmiddellijk kenbaar zijn en zal er uit kunnen worden geput. Maakt u hier dus alstublieft een groot verschil tussen iets, dat u stelt (en dat u dan ook logisch moet stellen en zo voor uzelf waar maakt) en het zonder meer direct ingrijpen van het Goddelijke Zelf.

Is er nog iemand die vragen wenst te stellen?

Vraag: Ja. De bedoeling is dus, dat je met je denken een wens, die normaal niet mogelijk is a.h.w. uitspint, en de gevolgen als wetten ziet, en op die manier het hele geval eigenlijk doordenkt?

Antwoord: Tot op zekere hoogte is het waar, echter niet geheel. Wanneer u een wens hebt, we kunnen daarvoor een simpel voorbeeld nemen, u wenst dat het nu reeds zomer is. Dan zult u zich moeten realiseren dat dit betekent, een andere omwenteling van de zon rond de aarde; ofwel een ander gesitueerd zijn van de halfronden; ofwel - ook nog een mogelijkheid - een persoonlijk elders bestaan.

Als u voor uzelf een keuze hebt gemaakt uit de logische mogelijkheden en deze verder hebt aangepast aan uw eigen denken, aan uw wereld en uw wezen, dan kunt u dit voor uzelf werkelijkheid maken. Dan is het nu voor u volle zomer, dan kunt u alles doen, beleven en verwachten wat de volle zomer met zich brengt. Maar vergeet niet dat het dan ook vroeger winter wordt!

Vraag: Dan ben je net zo ver van huis?

Antwoord: Inderdaad. Er is vaak sprake van een verschuiving van waarden, en het was daarom dat ik dit voorbeeld nam. We kunnen ons echter ook iets voorstellen dat dus voor de persoonlijke bewustwording een geheel andere betekenis heeft. We kunnen ons voorstellen dat de ontwikkeling van het westen zodanig is geworden, dat geestelijke Meesters daar openlijk kunnen optreden. We moeten ons ook realiseren waarom.

Dus, met andere woorden, er moet in de staatsvorm, in de ontwikkeling, in de hele gemeenschap, een wijziging zijn; zonder dit is het niet aanvaardbaar. En dan kan ik mij voorstellen dat ik deze Meesters zou ontmoeten en dat dezen tot mij spreken. Zolang ik dit concept kan vasthouden, kan de Meester tot mij spreken. De waarden die hij mij geeft zijn weliswaar gebaseerd op de regels van de wereld die hij kent. Maar zodra de wijsheid kosmisch is, en dus de materiële wereld te boven gaat, zal ik hieruit vaak iets kunnen puren dat voor mij altijd geldend blijft; en dat dus ook bij een terugvallen van die wereld of een verdere verandering in de wereld, die de bewustwording zou remmen, voor mij werkelijk blijft tot mijn volledige bewustwording.

Ik geef u deze twee voorbeelden als tegenstelling en hoop daarmee ook uw vraag te hebben beantwoord.

Reactie: Met andere woorden, je moet zorgen dat je een wens uit, die logisch uitvoerbaar is. Dus geen zomer in het voorjaar, maar bv. dat hier in Nederland de paranormale geneeswijze wettelijk wordt toegelaten.

Antwoord: Dat kunt u zich dus voorstellen. Maar de consequentie daarvan zou waarschijnlijk zijn een teruglopen van aanzien en zelfs van de mogelijkheid van medische verzorging, zoals ze thans is. Ofwel het ontstaan van nieuwe ziektebeelden die door de geneeskunde niet, maar door de paranormale geneeswijze wèl kunnen worden genezen. Dat is een consequentie die daar aan is verbonden.

Vraag: Dus je moet het geheel dat je wenst logisch trachten door te denken?

Antwoord: Als u mij toestaat uw stelling iets te corrigeren? Wanneer ik mij bewust ben van een wenselijkheid (dat is dus nog niet altijd een wens), zal ik mij trachten te realiseren welke wetten en regels noodzakelijk zijn om die wens tot werkelijkheid te maken (het gewenste dus tot werkelijkheid te doen worden) en mij trachten te realiseren wat de consequenties zijn van het systeem van wetten, dat dan moet bestaan. Blijkt dit voor mij volledig aanvaardbaar (en niet eerder dan dit!), zo zal ik gaan denken en handelen volgens deze wetten. Op het ogenblik dat ik dit doe verandert er in de wereld voor mij iets en krijgt de wenselijkheid meer gestalte, maar ben ik gelijktijdig aan alle consequenties daarvan volledig (dus ook lijfelijk en geestelijk) onderworpen.

Vraag: Dus dan wordt het een karma. Dan grijp je dus eigenlijk in het bestel in?

Antwoord: Neen, u grijpt niet in het bestel in. U grijpt alleen in uw eigen wezen en bestaan in en stelt dit te midden van een andere (in de wereld van de oneindigheid, de tijdloosheid), reeds bestaande werkelijkheid, waarbij dus alle oorzaak en gevolg werkingen daarvan ook voor u gelden. Wanneer u zich voorstelt dat u rijk bent, dan kunt u dit tot werkelijkheid maken. Maar wanneer de wetten van de wereld, waarin u rijk bent, inhouden dat u toch voor

uw rijkdom moet hebben gewerkt, dan zult u ook oud en versleten zijn vóór uw tijd. Dat is dus geen karma.

Het woord "karma" wordt zo gemakkelijk gebruikt. Het is het stempel dat men alle noodlots-gebeurtenissen, alle oorzaak en gevolg werkingen pleegt op te drukken.

Het is dus een gemakkelijk woord. Maar men gebruikt het zo gemakkelijk omdat men de werkelijke betekenis ervan meestal te weinig beseft.

Karma is de voortzetting van de bewustwordingsgang, waarbij in elk ogenblik heden, het totale verleden als feit met al zijn gevolgen, en de totale toekomst met al haar mogelijkheden, aanwezig is, zo de beleving en handeling van de persoon in kwestie bepalend.

En zo zou u dus mogen stellen, wanneer ik er toe kom mij een nieuwe werkelijkheid te scheppen, dan ligt dit in mijn karma. Maar datgene wat daaruit voortvloeit behoeft niet zonder meer karma te zijn.

Vraag: Als mens kun je je soms innerlijk zo heel oud voelen, alsof je al heel veel hebt beleefd en heel veel weet. Heeft dat nu te maken met het tijdloze?

Antwoord: Wanneer u zich oud voelt bent u niet tijdloos maar bijzonder tijdgebonden. Wanneer ik nl. stel: "Ik voel mij oud of ik voel mij jong", dan maak ik weer een vergelijking in tijd. Wanneer ik zeg: "In mij draag ik een blijvende waarheid, die deel is van het tijdloze, deel is van de eeuwigheid, en ik zal in de beperkingen van een bestaan (bv. in de stof) delen van die waarheid herkennen, zodra zij mij op een andere wijze worden voorgezet, ten gehore gebracht, of in een beleving tot uiting komen", dan is dit wel juist. In deze zin erkent elk mens ergens iets van de eeuwigheid en ook vaak iets van zijn vroegere vormen van bestaan, waarin het heden ten slotte zijn structuur verkreeg, zijn huidig beleven en zijn mogelijkheden.

Maar als u zegt: "Ik voel mij innerlijk soms zeer oud", dan zegt u eerder: "Ik voel mij zo vermoeid". En dit vermoeid zijn zal waarschijnlijk ook inhouden, ik voel mij ergens verveeld, er is geen doel meer.

Een mens die oud wordt is een mens die geen doel meer heeft, of niet meer op de verwerkelijking van zijn doel durft hopen. En daarom is het een gevaarlijke mentaliteit.

Zeg ook niet: "Ik ben jong" in die zin dat u zegt: "Ik moet voortdurend handelen en alles ligt vóór mij". Zeg: "Ik bén".

Maar zo u kiezen moet tussen jong en oud, probeer jong te zijn. Wie jong is leeft intens en verwerkelijkt alles onmiddellijk voor en rond zich, hij is niet geneigd tot de bespiegeling van de ouderdom, die over het algemeen meer treurt over dat wat niet meer is, dat wat niet meer zal komen, dan zich te verheugen over dat wat is geweest en zich te realiseren wat de mogelijkheden van heden zijn.

Reactie: Ja, de mensen om je heen vinden je oud, maar zelf voel je je eigenlijk nog zo jong.

Wanneer dit het geval is dan zijn er twee mogelijkheden.

De eerste, dat u zich verzet tegen feiten, die u eigenlijk wel toegeeft.

De tweede, dat u niet beseft dat ouderdom op zichzelf te onderscheiden valt in lichamelijke en geestelijke ouderdom; en dat iemand die geestelijk vitaal is daarom nog niet jong is maar meer reëel. Wie geestelijk reëel kan blijven in een lichaam dat ouder wordt, leeft vitaal, leeft goed en is en blijft actief, zelfs wanneer het lichaam misschien langzaam zijn mogelijkheden gaat verliezen.

Dus is de wet, die hiervoor in uw wereld past:

Leef zo je kunt je innerlijke wereld, en laat je daarbij niet teveel hinderen door het uiterlijk en de uiterlijke wereld.

Vraag: Hebben wij mensen niet allen als vage achtergrond van ons bewustzijn het besef van het tijdloze?

Antwoord: Ware dit werkelijkheid, zo zou de mensheid gelukkiger zijn.

Neen, de meeste mensen dragen als achtergrond van hun bewustzijn juist de tijd. Ze vrezen altijd dat zij geen tijd meer zullen hebben, vandaar hun jachtigheid. Zij vrezen altijd dat wat vandaag geen werkelijkheid wordt nooit werkelijkheid zal worden, en ze realiseren zich niet dat

zij een oneindigheid hebben.

Mag ik aannemen, dat u geen vragen meer wenst te stellen?

Dan zult u mij toestaan om deze bijeenkomst nu te gaan besluiten. En ik zou er prijs op stellen dit te mogen doen op mijn eigen wijze, door nog een ogenblik terug te keren naar het tijdloze. Het tijdloze en de vrede zijn gelijk, want in het tijdloze is niets bestendig, maar zijn alle mogelijkheden altijd aanwezig.

De wereld van het tijdloze is niet licht of duister, zij is geen materie of geest, zij is bestaan. Bestaan dat zichzelf nog niet heeft geuit. Een mens, die leeft, zal ook altijd deel zijn van die wereld.

Maar men moet die wereld beseffen voordat haar mogelijkheden voor het "ik" openstaan. Alles wat in het leven wordt geschapen kan in die wereld van het tijdloze totaal veranderen van zin en betekenis, men kan dagen en zelfs jaren van leven ongedaan maken of hernieuwd opbouwen.

Maar niemand is in staat iets van zijn wezen weg te laten. Je kunt dus wel voortdurend de tijd herzien, maar je kunt in het tijdloze niet zeggen: Een deel van mijn wezen erken ik niet.

Want dan is het tijdloze onevenwichtig en is men weer gebonden aan de tijd.

Het tijdloze is als de slang die zichzelf verslindt, want het maakt de kring van gebeuren steeds kleiner. Niet omdat er minder gebeurt maar omdat het gebeuren, waarin mijn wezen werkelijk en volledig leeft, steeds meer wordt teruggebracht tot één mogelijkheid.

Die was, de beantwoording aan mijn doel, mijn doel in de schepping.

U zoekt naar tijdloosheid, naar eeuwigheid, maar u zoekt daarnaar vanuit een menselijk standpunt. Kan de appel echter de boom beseffen - zelfs wanneer zij leeft - uit de sappen die haar worden toegevoerd? Zomin kan de tijd het tijdloze beseffen waarvan zij de vrucht is.

De mens echter kan zichzelf beseffen als déél van het tijdloze, zonder de tijdloze wereld te kennen.

En in deze erkenning kan hij voor zich komen tot een samenvloeien van de tegenstellingen die de tijd voor hem hebben bepaald tot op dat ogenblik.

De mens wordt gejaagd door goed en kwaad, door licht en duister, door goden en demonen. Maar de werkelijkheid is dat deze dingen één zijn, en dat de demon die u achtervolgt, wanneer u hem op de juiste wijze beschouwt, de god is die u steunt. En dat de god die u aanbidt soms opeens het gelaat kan krijgen van een demon, want zij zijn onderling verwant.

Het is dus niet wat u bent en wat u nu kiest dat belangrijk is, terwijl u leeft in de tijd. Het is de waarde die u erin beseft. Het is de innerlijke werkelijkheid die u daarin tot uiting kunt brengen.

Nu is het tijdloze ook de algehele eenheid der dingen. Want zolang alles een potentie is, zolang is alles één. Eerst wanneer het wordt verwerkelijkt schijnen de wegen zich te splitsen om later weer samen te komen. Daarom moet ik uit het potentiële voor mij verwerkelijken wat ik wens, wat ik wil leven. Ik moet eerlijk en oprecht mijzelf zijn. En ik mag daarbij nimmer vergeten dat ik voortkwam uit een eenheid; en dat dit beleven in tijd een deel is van een geheel, niet het geheel op zich.

Daarom geldt als regel:

Wees niet gebonden door angsten of begeren, aan wereld of mensheid, aan leven of dood. Maar heb al deze dingen lief met de volle intensiteit van uw wezen.

Leef uzelf in aanvaarding van het heelal, van alle dingen.

En leer in uzelf niet te oordelen, maar alle dingen te doen samenvloeien, opdat daaruit kan worden opgebouwd de wil voor morgen, die de werkelijkheid van morgen bepaalt.

Zeg nimmer dat iets onmogelijk is, want het onmogelijke is het onvolmaakte.

De wereld van het tijdloze is echter evenwichtig en volmaakt in haar evenwichtigheid.

Zo u uit deze kracht werkt. zijn alle mogelijkheden altijd aanwezig voor u, en ook te allen tijd, zelfs in het verleden.

Het wonder dat in het verleden moest gebeuren, zal gebeurd zijn in het verleden, indien uw wezen dit stelt volgens de wetten van redelijkheid en aanvaarding.

U bepaalt wat u bent en wat u leeft. Het is uw initiatief, het is uw kracht, die alles bepaalt. Het is ook uw terughoudendheid, uw oordeel, uw eigen poging tot zelfbeperking of beheersing van de wereld, die u zo sterk ketent aan het tijdsbegrip. De mens echter die rust kent in zichzelf, zal in zijn geest reeds tijdloos leven; en in het tijdloze zal hij dat scheppen wat nodig is op aarde, zonder dat de tijd hem ooit kan beletten een taak te vervullen, zonder dat de tijd ook lang wordt omdat er te weinig taken zijn.

Zoek in uzelf. Maar zoek niet slechts in uzelf naar iets dat past in het heden. Zoek in uzelf naar de regels die passen bij uw leven. En realiseer u dat die regels en al wat eruit voortvloeit uw werkelijkheid kunnen bepalen, wanneer uzelf dit verkiest. Beklaag u dus nooit over wat u bent of over wat u overkomt. Beklaag ook nooit een ander over wat hij is, of over wat hem overkomt. Maar schep uit uzelf zo goed u kunt steeds volmaakter, steeds logischer werelden, steeds grotere krachten, opdat uw wezen één moge zijn met de Bron van het tijdloze, de eerste Gedachte, waaruit het "zijn" is voortgekomen.

Met deze woorden, vrienden, zullen wij onze bijeenkomst beëindigen. Namens mijn collega, die voor de pauze ons werk aan u heeft voorgelegd, zowel als namens mijzelf zou ik u willen verzoeken dit niet te beschouwen als onpraktisch, onnut of van een onbegrijpelijke ingewikkeldheid, maar het te zien als een zaadkorrel, die wij hebben willen uitstrooien in uw bewustzijn, opdat u de vruchten mag dragen van een rijpbewuste mens, die niet slechts de slaaf is van tijd en noodlot, maar de meester van zijn lot en de beheerser van de tijd.